

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 436/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48. ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2 T 226/2016 z 10. januára 2018, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To 15/2018 z 22. marca 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 45/2018 zo 16. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48. ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 226/2016 z 10. januára 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 15/2018 z 22. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 45/2018 zo 16. októbra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní dvadsiatich piatich rokov. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením krajského súdu tak, že odvolanie sťažovateľa podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Následne sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol uznaný vinným z iného skutku, než pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a pre ktorý na neho bola podaná obžaloba. Skutok vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia podľa sťažovateľa navyše nekorešpondoval s právnou kvalifikáciou trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, keďže neobsahoval vyjadrenie násillia v zmysle § 122 ods. 7 Trestného zákona a ani inej hrozby, ktorú by sťažovateľ prejavil pred zmocnením sa peňazí poškodeného. Ďalej sťažovateľ uviedol, že jediné násillie, ktoré bolo v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia uvedené, „... z ktorých mu vytiahol finančnú hotovosť z výhry v sume 180 €, pričom následne poškodeného udrel s pästou do oblasti ľavého líca...“, nespadá pod zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, keďže neobsahuje vyjadrenie násillia a ani jeho hrozby, ktoré by sťažovateľ vyjadril pred prípadným zmocnením sa peňazí poškodeného. Neurčité a vzájomne si odporujúce vyjadrenie skutku v tomto uznesení zvyrazňuje podľa neho aj konštatovanie, že „spôsobil poškodenému... škodu krádežou hotovosti vo výške 180,- eur“.

4. Sťažovateľom konštatované nedostatky uznesenia o vznesení obvinenia sú podľa neho preukázané aj tým, že v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátor“) už bol skutok v spornej časti vymedzený tak, že sťažovateľ sa „... sklonil spredu k poškodenému a proti jeho vôli mu začal prehľadávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol peniaze v sume 180,- eur, a počas toho poškodeného udrel pästou do oblasti ľavého líca...“. Medzi skutkom, tak ako je vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia a v obžalobe prokurátora nie je podľa sťažovateľa zachovaná totožnosť skutku, čím podľa neho došlo k porušeniu § 234 ods. 2 prvej vety Trestného poriadku, v zmysle ktorého možno obžalobu podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie. Rozdiel medzi popisom skutku v uznesení o vznesení obvinenia a v podanej obžalobe spočíva podľa sťažovateľa v časovom momente násillia, čo má za následok, že v podanej obžalobe sa mu kladie za vinu iné konanie ako v uznesení o vznesení obvinenia. Zároveň sťažovateľ zdôraznil, že okresný súd ho uznal za vinného zo spáchania skutku, ktorý je odlišný od skutku uvedeného v obžalobe a od skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia, keďže v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku je uvedené, že „... obžalovaný sklonil spredu k poškodenému, hlavou mu zatlačil do trupu, a proti jeho vôli mu začal

prehľadávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol peniaze v sume 180,- eur, potom poškodeného udrel s pästou do oblasti ľavého líca...“. Rozdiel medzi popisom skutku v uznesení o vznesení obvinenia a obžalobe a popisom skutku uvedeným v napadnutom rozsudku okresného súdu spočíva podľa sťažovateľa v časovom momente násilia. Uvedeným konaním okresného súdu došlo podľa sťažovateľa k porušeniu § 278 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého súd môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobnom návrhu. Dodal, že prvostupňový súd nemôže dopĺňať skutkovú vetu podanej obžaloby v časti, v ktorej chýba popis násilia predchádzajúceho zmocneniu sa veci (ktoré je nevyhnutným znakom skutkovej podstaty trestného činu lúpeže), a ak tak urobí, prekročí tým svoje kompetencie uvedené v § 278 ods. 1 Trestného poriadku.

5. Zo všetkých uvedených skutočností je podľa sťažovateľa zrejmé, že nemohol presne vedieť, aký konkrétny skutkový dej a s akou právnou kvalifikáciou sa mu kladie za vinu, čím podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) dohovoru, konkrétne práva vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, keďže predpokladom tohto práva je oboznámenie sa s jasným skutkovým dejom a jeho právnou kvalifikáciou, napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré zásadné pochybenie zo strany okresného súdu napriek námietkam sťažovateľa nenapravili.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti taktiež poukázal na skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd sa vo svojich napadnutých rozhodnutiach nevysporiadali s jeho argumentáciou *„vo vzťahu k nepreukázaniu násilia predchádzajúceho zmocnenia sa peňazí“* prednesenou v súdnom konaní. Zároveň namietol, že v napadnutom rozhodnutí okresného súdu, ako aj v napadnutom uznesení krajského súdu absentuje dostatočné a presvedčivé odôvodnenie *„k otázke totožnosti skutku, za ktorý bol sťažovateľ trestne stíhaný a k otázke ustálenia momentu pôsobenia násilia na poškodeného“*. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach taktiež nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnili rozhodnutie nedoplniť dokazovanie v zmysle návrhu sťažovateľa predneseného na hlavnom pojednávaní 10. januára 2018. Uvedeným

konaním okresného súdu, krajského súdu a zároveň konaním najvyššieho súdu, ktorý sa s už popísaným konaním okresného súdu a krajského súdu stotožnil, došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu v ústavnej sťažnosti v zásadnom uvádza, že najvyšší súd pochybil, keď dovolanie sťažovateľa odmietol na neverejnom zasadnutí napriek tomu, že v ňom vymedzil dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, a teda najvyšší súd mal o dovolaní sťažovateľa podľa jeho názoru rozhodnúť na verejnom zasadnutí v zmysle § 384 Trestného poriadku.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„... rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/226/2016 zo dňa 10.01.2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/15/2018 zo dňa 22.03.2018 boli porušené základné práva, a to podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. a/, písm. b/ Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 45/2018 zo dňa 16.10.2018 boli porušené základné práva, a to podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. a/, písm. b/ Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/226/2016 zo dňa 10.01.2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/15/2018 zo dňa 22.03.2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 45/2018 zo dňa 16.10.2018 a vrátil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Galanta.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

19. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu,
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48. ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

22. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. US 13/01).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

24. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

25. V danom prípade sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu ako prvostupňového súdu prostredníctvom odvolania, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že voči napadnutému rozsudku okresného súdu bolo sťažovateľom podané odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením krajského súdu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

26. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

27. Pred posúdením zásadných námietok sťažovateľa, ktorými odôvodňuje porušenie nimi označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd dáva do pozornosti, že podľa § 124 poslednej vety zákona

o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Zachovanie tejto lehoty vyplýva aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu vychádzajúcej z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, keď v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010), t. j. vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

28. K namietanému porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu, dostatočne nezaoberal a nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v jeho odvolaní.

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol

by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

30. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

31. Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou, ktorú sťažovateľ použil vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ v odvolaní namietal, že v rámci trestného konania nebola zachovaná totožnosť skutku, že okresný súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie nevykonať dôkazy navrhované sťažovateľom, ako aj skutočnosť, že v priebehu trestného konania nebolo preukázané použitie násilia voči poškodenému.

32. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu (na s. 4 a 5), ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa, v podstatnom uviedol:

„V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku. Súd prvého stupňa skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke a v súlade s ustanovením § 378 Tr. por. a z vykonaných

dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok...

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd prvého stupňa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona k otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá a preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Pokiaľ ide o podstatnú námietku zo strany obžalovaného týkajúcu sa zachovania totožnosti skutku, je potrebné sa v celom rozsahu stotožniť s úvahou okresného súdu pokiaľ tento skonštatoval, že jedinou podstatnou zmenou, ku ktorej došlo modifikáciou skutkovej vety spočíva v doplnení absentujúceho spôsobu vykonania skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. Časť konania obžalovaného, ako aj celý spôsobený následok je pritom aj po modifikácii skutku totožný, pričom vo vzťahu k zákonnosti modifikácie skutkovej vety je bez významu, že práve doplnený spôsob spáchania trestného činu, t.j. jeho spáchanie násilím, je skutočnosťou odôvodňujúcou kvalifikáciu skutku podľa § 188 Tr. zák. Takýto názor a stanovisko prvostupňového súdu je plne legitímne a krajský súd si ho v celom rozsahu v tomto smere osvojuje. Za takéhoto stavu preto námietku obžalovaného ohľadom zachovania identity skutku považuje za neopodstatnenú.

Pokiaľ obžalovaný namieta skutočnosť, že súd jeho vinu založil len na základe výpovede poškodeného, s takýmto záverom tiež nie je možné súhlasiť. Vina obžalovaného bola založená na celom rade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukazuje a to nielen na základe výpovede poškodeného, ale okrem iného aj samotnej výpovede obžalovaného, ktorý popiera len fyzické násilie vo vzťahu k poškodenému, ale i listinnými dôkazmi ako zápisnicou o vydaní veci a to finančnej hotovosti obžalovaným, ale i lekárskymi správami a znaleckým posudkom. Z dôkazov vykonaných tak v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní vyplynul jednoznačný záver v tom, že k spáchaniu trestného činu došlo vo výtahu bytového domu v meste [REDACTED] na [REDACTED], ktorú skutočnosť potvrdzuje samotný poškodený, ale aj zápisnica

o vydání a to plechovej krabičky na cigarety zn. [REDAKOVANÉ] striebornej farby, ktorá bola nájdená poškodeným na zemi vo výťahu...

I pokiaľ ide o spochybnenia použitého násilia vo vzťahu k poškodenému zo strany obžalovaného, je potrebné uviesť, že i táto obrana bola v dostatočnej miere výsledkami vykonaného dokazovania vyvrátená...

Z hľadiska úmyslu nie je rozhodujúci ani samotný úder smerujúci na poškodeného, ktorý súd nepovažoval za rozhodujúci moment pre ustálenie právnej kvalifikácie, avšak správne súd vzhliadol použitie násilia obžalovaným vo vzťahu k poškodenému v konaní obžalovaného, ktorý vo výťahu bytového domu hlavou zatlačil do trupu poškodeného a následne po jeho vôli [zrejme má byť správne proti jeho vôli, pozn.] mu začal prehľadávať vrecká, odkiaľ mu odcudzil finančnú hotovosť. Aj táto úvaha okresného súdu je správna, pričom za správne je možné považovať aj argumentáciu v tom smere, že uvedené konanie obžalovaného je potrebné v prvom rade posudzovať najmä vysokého veku [zrejme chýba slovo podľa, pozn.] poškodeného a teda na prekonanie jeho odporu slúžiaceho na zamedzenie zmocnenia sa peňazí je potrebná oveľa menšia intenzita fyzického pôsobenia, ku ktorej zatlačením na brucho poškodeného nepochybne došlo. I pokiaľ by sa jednalo zo strany obžalovaného o nízku intenzitu, v každom prípade takéto konanie možno považovať za násilie, pričom intenzita konania a to ani výnimočne malá intenzita nemôže byť dôvodom na to, aby konanie obžalovaného mohlo byť kvalifikované ako trestný čin krádeže. Tieto úvahy okresný súd správne oprel i o judikatúru...

V podrobnostiach v tomto smere krajský súd len poukazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody prvostupňového rozhodnutia.“

33. Ústavný súd uvádza, že právne závery krajského súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami a že tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o vine a treste sťažovateľa.

34. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu na relevantné námietky formulované sťažovateľom v podanom odvolaní poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď. Napriek skutočnosti, že napadnuté uznesenie

krajského súdu neobsahuje priamu odpoveď na námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vo vzťahu k odmietnutiu jeho návrhu na doplnenie dokazovania, však ústavný súd dodáva, že uvedená námietka tvorila súčasť dovolania sťažovateľa a s touto námietkou sa v súvislosti so skúmaním existencie sťažovateľom uvádzaných dovolacích dôvodov vo svojom rozhodnutí vysporiadal najvyšší súd (pozri bod 45 odôvodnenia tohto uznesenia). Tým podľa názoru ústavného súdu poskytol sťažovateľovi na jeho námietku adekvátnu odpoveď so záverom, že uvedená námietka sťažovateľa nezakladá existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. c) Trestného poriadku.

35. Ústavný súd ďalej konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že okresný súd odmietol návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, priamo na pojednávaní 10. januára 2018, na ktorom o tejto skutočnosti priamo informoval sťažovateľa. Napriek tomu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu a následne aj v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu nie je osobitne vyčlenená časť výslovne uvádzajúca dôvody, pre ktoré okresný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania, zo znenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého okresný súd odmietol návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania, ako aj zo znenia napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že okresný súd, ako aj krajský súd považovali vykonaným dokazovaním za preukázané, že skutok sa stal tak, ako ho uviedol okresný súd vo výrokovej časti rozsudku, a preto nemal potrebu ďalej zisťovať okolnosti týkajúce sa predmetného skutku vykonávaním ďalších dôkazov navrhnutých sťažovateľom.

36. S poukazom na uvedené ústavný súd uzatvára, že uvedený nedostatok v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, na ktorý poukazuje sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, nedosahuje ústavnoprávny rozmer, napadnuté uznesenie krajského súdu tak nepopiera účel ani podstatu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namietal vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

37. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“.

38. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

39. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

40. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, v nadväznosti na čo ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

41. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou obsiahnutou v dovolaní, v dôsledku čoho považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nesprávne a svojvoľné, a zároveň tým, že najvyšší súd jeho dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí napriek tomu, že sťažovateľ v dovolaní vymedzil dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, a teda najvyšší súd mal o jeho dovolaní podľa jeho názoru rozhodnúť na verejnom zasadnutí v zmysle § 384 Trestného poriadku.

42. Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov

(napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Podobne ústavný súd uviedol (III. ÚS 11/09), že „všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je Trestný poriadok.“.

43. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Uvedený prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

44. Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou, ktorú sťažovateľ použil vo svojom dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

45. V danom prípade najvyšší súd na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že v posudzovanej veci bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

46. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení najvyššieho súdu vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľa o nezachovaní totožnosti skutku vymedzeného v uznesení o vznesení obvinenia, skutku uvedeného v podanej obžalobe a skutku uvedeného vo výroku odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, čím malo podľa sťažovateľa dôjsť k zmareniu jeho práva na obhajobu, s poukazom aj na skutočnosť, že nemal možnosť pripraviť si obhajobu proti takto ustálenému skutkovému dej. Najvyšší súd sa tiež vysporiadal aj s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu

tým, že okresný súd nevyhovel jeho návrhu na doplnenie dokazovania a toto svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Uvedené tvrdenia sťažovateľ subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu). S odkazom na relevantné ustanovenia Trestného poriadku najvyšší súd v napadnutom uznesení (na stranách 8 až 9) v podstatnom uviedol:

„V súlade s dlhodobo ustálenou judikatúrou je totožnosť skutku zachovaná vtedy, ak je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku (porovnaj napr. rozhodnutia zverejnené v Zbierke pod č. 23/1972, 64/1973, 52/1979, 9/1997).

... je potrebné poukázať na to, že tak v skutku uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj v skutku uvedenom v podanej obžalobe je popísané konanie obvineného (v časti, ku ktorej sa vzťahujú dovolacie námietky) v podstate tak, že obvinený sa sklonil spredu k poškodenému a proti jeho vôli mu začal prehl'adávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol 180,- eur. Uvedené konanie obvineného bolo v rozsudku prvostupňového súdu doplnené tak, že obvinený sa sklonil spredu k poškodenému, hlavou mu zatlačil do trupu, a proti jeho vôli mu začal prehl'adávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol 180,- eur. Súd prvého stupňa tak iba v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania doplnil časť konania obvineného, ktorého podstata ako i následok zostali zachované. Možno teda uzavrieť, že takáto bližšia špecifikácia konania obvineného, vychádzajúca z vykonaného dokazovania, nemôže mať (a ani nemá) žiadny vplyv na totožnosť skutku, ktorá bola v predmetnej veci zachovaná. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že práve v dôsledku takto doplneného popisu skutku, ktorého správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd skúmať a meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por.], tento napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Ak dovolateľ v tejto súvislosti namieta, že nemal možnosť pripraviť si obhajobu proti takto ustálenému skutkovému deju, ani táto jeho námietka nie je opodstatnená. Obvinený totiž mohol pri plnom dodržaní jeho práva na obhajobu spochybníť skutkové závery okresného súdu odvolaním, čo aj urobil.

... za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por.,

resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri tiež rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011). Pritom platí, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.).“ Ďalej najvyšší súd uvádza (s. 9): „Návrh obvineného na doplnenie dokazovania... predniesol obhajca obvineného na hlavnom pojednávaní 10. januára 2018 a na tomto hlavnom pojednávaní bol jeho návrh uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. zamietnutý (č. 1. 203 spisu). Tu je potrebné uviesť, že zo samotnej dikcie tohto ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že ak súd odmietne vykonať dôkaz s poukazom naň, je to z toho dôvodu, že navrhnutý dôkaz sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Aj napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu nie je osobitne vyčlenená časť výslovne uvádzajúca dôvody, pre ktoré okresný súd nevyhovel predmetnému návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, z jeho celého znenia (predovšetkým s poukazom na str. 5 – 7) je zrejmé, že prvostupňový súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že skutok sa stal tak, ako ho uviedol vo výrokovej časti rozsudku a preto nemal potrebu ďalej zisťovať okolnosti týkajúce sa predmetného skutku vykonávaním vyššie uvedených dôkazov navrhnutých obvineným.“

47. Sťažovateľ v uplatnenom dovolaní formuloval aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). Jeho naplnenie videl v tom, že okresný súd v napadnutom rozsudku okresného súdu poukázal na výpoveď poškodeného z prípravného konania, hoci táto nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná, a teda ju nebolo možné použiť ako dôkaz. K uvedenej námietke najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (s. 10) v zásadnom uviedol: „... predmetná výpoveď poškodeného z prípravného konania nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná z dôvodu, že poškodený

sa od nej v podstatných bodoch neodchýlil (§ 264 Tr. por.). Táto jeho výpoveď sa tak stala súčasťou jeho výpovede urobenej na hlavnom pojednávaní (pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 53/2009) a okresný súd na ňu mohol pri posudzovaní hodnovernosti tohto svedka prihliadnuť v tom smere, že vypovedá v priebehu celého konania v podstate zhodne (pozri najmä str. 6 a 7 odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Preto ani v tejto časti nemožno námietkam obvineného prisvedčiť.“

48. Podľa posúdenia ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd vyčerpávajúco odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom a tvrdení o tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania bez jeho vecného preskúmania. Na odmietnutie dovolania najvyšším súdom tak boli splnené všetky náležitosti relevantného procesnoprávneho predpisu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nepopiera účel ani podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vrátane základného práva na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníkov konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru.

49. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vysloveného záveru o nesplnení dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označeného základného práva.

50. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. Samotná predostretá argumentácia, ktorú sťažovateľ subjektívne vnímal ako naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku v dovolaní, automaticky neznamená existenciu tohto dovolacieho dôvodu, a teda povinnosť najvyššieho súdu postupovať v zmysle § 383 Trestného poriadku, t. j. nariadiť termín verejného zasadnutia a o podanom dovolaní rozhodovať na tomto verejnom zasadnutí, tak ako to konštatuje sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom najvyšší súd zdôraznil, „že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51 /2014).“.

51. Vo všeobecnosti platí, že ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je možné vyhovieť, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

52. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti

po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.4 K námietke porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

53. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že čl. 1 ods. 1 ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu.

54. Ide o základné ustanovenie limitujúce zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd.

55. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže takéto porušenie základných práv alebo slobôd v prípade sťažovateľa nebolo konštatované, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označeného základného ustanovenia ústavy.

56. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

57. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite,

rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu